

Morgenens var rejst til Berlin i et Forretningsanliggende.

Han kom da ikke heller til at vente mange Minutter efter den fastsatte Tid, før en lukket Droske rullede frem fra Sidegaden og standsede ud for ham. En lyst behandsket Haand viste sig i Vinduesaabningen. Per rev Vogndøren op og krøb ind efter at have givet Kusken Besked om at køre til en bekendt Restavration ved Kongens Nytorv.

Men allerede paa Vejen derhen beredtes der ham en Skuffelse. Han havde ventet at finde hende urolig og forvirret . . . at se hende skælve under Pelsværkskaaben af Angst for det Skridt, hun var ved at begaa. Han havde endog forberedt sig paa nogle passende Talemaader, der kunde berolige hende og paa lempelig Maade overvinde hendes naturlige Skamfuldhed. Men han fik aldeles ingen Brug for sine Overtalelsesgaver. Han var næppe kommen til Sæde i Vognen og havde kysset hendes Hænder til Tak, fordi hun var kommen, før hun kastede sig op paa hans Skød ligesom en Glædespige og knugede ham ind til sig med en Voldsomhed, saa Vejret næsten forgik ham. Idet de steg op ad den stærkt belyste Trappe til Restavrationen, der laa paa første Sal, tilhylede hun vel sit Ansigt; men saasnart de var kommen ind i det for dem bestemte Separat-Kabinet, hvor dog baade Opvarteren og en lille Taffeldækker gjorde dem til Genstand for den nysgærrigste Opmærk-